

Jubileum 10 jaar Zwaan

Lezingen uit Exodus 3, 1 Cor 15, Matt 6.

Met verschillende liederen over vogels – zie orde van dienst.

Kijk naar de vogels in de lucht, zegt Jezus - alsof hij hier in de kerk had rondgelopen. Kijk naar de vogels in de lucht: ze vliegen vrolijk maar wat rond, ze zaaien niet en maaien niet, het is hun hemelse Vader die ze voedt. Wat maken jullie je dan zorgen over van alles en nog wat? Ja, maar weet je, God, zo eenvoudig is het ook weer niet, hè?

Alleen kinderen mogen vragen: wat eten we vandaag? zonder na te hoeven denken: en wie heeft er dan boodschappen gedaan en gekookt en waar komen al die verse groentes in de supermarkt eigenlijk vandaan en het geld om het te betalen? Maar als je geen kind meer bent is het beter om niet helemaal in het 'nu' te leven, wat de mindfulness-goeroes ook beweren. We zijn niet allemaal flierefluiter (da's ook een vogel) of kip zonder kop (dat was een vogel). Het is mensen eigen om te zorgen.

Ik denk dat Loesje (u weet wel, van die posters met spreuken) ongeweten een goede interpretatie geeft van het evangelie: "zorgen moet je doen, niet maken." Want je zorgen maken over hoe het verder moet met je leven of met de kerk - dat helpt niet. Maar je moet wel zorgen, want anders is er thuis niets te eten vanavond. Zoek eerst Gods koninkrijk, zoek eerst gerechtigheid – en de rest (geluk, een kerkgemeenschap, verbinding met andere mensen) worden je gegeven. Omgekeerd werkt dat niet. Als je begint met eten en drinken en kleren, met 'ja, maar ik wil wel een beetje genieten' en 'we vliegen een weekendje naar Rome of New York' dan wordt het Koninkrijk van God je niet er bij gegeven.

Bij 'goed zorgen' hoort ook het meebewegen met de tijden, de bakens verzetten als dat nodig is. Tien jaar geleden was dat nodig. We wilden vernieuwen – maar hand in hand met traditie, zoals Luther het ons voor had gedaan. Iets nieuws, maar niet modieus of hijgerig - de kerk voelt zich nou eenmaal meer thuis bij het tempo van eeuwen en eeuwigheid. Ja, maar we hebben wel maar vier jaar de tijd – lees: het geld - om de Zwaan tot een succes te maken. En maar drie jaar als pioniersplek. Help!

Nou ja, zeiden we, we gaan ons geen zorgen maken, we gaan zorgen. We zien wel. En als het op is, dan is 't gedaan. Maar dan is er ook wat gedaan. Veel gedaan. Veel geleerd, veel gelachen, veel geluisterd. En we werken ons nog steeds een vrolijke slag in de rondte. En zie wat ons erbij gegeven werd in de loop der jaren: vrolijkheid, zin, dankbaarheid, verrassingen, talenten, nieuwe vogels die een rustplaats vonden: wintergasten en zomergasten, trekvogels en standvogels, grijze mussen en paradijsvogels.

Veranderen dus. Maar 'veranderen' is niet 'ver'- en het gaat niet over –'anderen'. Het is hier en het gaat over ons. Paulus schrijft het zo in zijn bemoedigende brief aan de kleine kerk in de grote havenstad Korinthe: We zijn nu nog maar een naakte korrel. Want wat je zaait heeft nog niet de vorm die het later krijgt. Welke vorm het later krijgt, dat weet je niet. God geeft aan alles zijn vorm.

Verandering betekent soms ook dat je afscheid moet nemen van wat was, van wat je was: als kerk en als Lutherse gemeenschap in de regio hier. Er is ook iets gestorven. En dat is verdrietig. Maar soms is sterven noodzakelijk. De graankorrel moet sterven in de aarde om

vrucht te kunnen dragen. Durven sterven en loslaten in hoop en vertrouwen. Dat is wat hier gebeurd is. En dat is niet niets.

Tot slot wil ik nog iets zeggen over de eerste lezing, over het brandende braambos, want ook in dat verhaal herkennen we iets van de weg die we in de Amersfoortse Zwaan gegaan zijn. U zit temidden van foto's die laten zien wat Amersfoorters een keiheilige plaats vinden. Het is Godzelf die Mozes laat zien waar een heilige plaats is. Mozes zag: daar! De doornstruik brandend, lichterlaaie, maar de doornstruik werd niet verteerd. De Eeuwige zei: kom niet dichterbij want de plaats waar je staat is heilige grond.

Een heilige plaats is de plaats waar Gods stem gehoord wordt, Gods woord: over opkomen voor wie worden kleingehouden en onderdrukt. 'Ik heb gehoord', zegt God, 'ik heb gezien, ik wéét hoe het met mijn volk gaat in Egypte – niet goed.' Zo roept God ook ons op om niet comfortabel in onze eigen hemel of eigen kerk of huis te chillen, maar om net als God betrokken te zijn bij hoe het met anderen gaat. Niet wegstijgen, niet je oren dichtstoppen en je verstand uitschakelen. Ik heb gehoord, ik heb gezien, ik weet. Er zijn mensen die gehoor geven aan Gods roepstem. Meestal doen ze dat net als Mozes met een beetje tegenzin en een beetje ondanks zichzelf, want zulke helden zijn het niet en ze zijn niet zulke redenaars en ze hebben eigenlijk ook geen tijd. Maar toch. Ze gaan naar de Farao en naar de machthebbers van alle tijden om hen de waarheid te zeggen: dat mensen geroepen zijn om te leven. Mensen zijn niet bedoeld om te overleven langs de afgronden van angst, of onderdrukt te worden om wie ze zijn of uitgebuit te worden in een slavenbestaan voor de baas. Dat zijn heilige plaatsen, waar die stem wordt gehoord. Zoek die op en luister, wijs ze elkaar aan!

Het tweede wat we van dit verhaal meenemen is dat het vuur waarin God zich laat zien, geen verwoestend vuur is dat struiken of mensen doet opbranden, tot ze burn out zijn, waarna het vuur dooft. Het vuur laaide op midden in de doornstruik maar de doornstruik werd niet verteerd. Dat komt omdat het niet de braamstruik is die het vuur van God voedt. Wij zijn het niet als kerkmensen, als Zwaanteam, die Gods vuur brandend houden. Het is God zelf die brandt, brandt van liefde. Wij hoeven God niet naar de stad te brengen, God is allang in de stad, op alle pleinen en in alle achterafstraatjes. Want Hij is overal waar mensen zijn. Wat wij moeten is alleen maar zo'n onbenullige, stekelige, rottige doornstruik te zijn, een kerkje zonder pracht en praal, en een kleine groep mensen met talenten en met mankementen die samenkomt. En als God deze plek en ons kan gebruiken om mensen te troosten met een kaarsje, om mensen zich te laten verwonderen en inspireren en van elkaar te laten leren en elkaar te laten helpen – waarom zouden wij dan de deur niet wijd open zetten en alvast de eerste kaars aansteken?

Als ik een zwaan tegenkom ergens in het weiland of de stadsvijver ben ik altijd weer onder de indruk, zo groot en gracieus, zo kalm varend op het water. Maar ik ben ook die herrieschopper van een haan dankbaar, die oorverdovend kraaide en de dag die op wilde staan aanmoedigde. Omdat hij het lef had om te kraaien bleef er hier, midden in de stad, een plek waar de 'duif van alzo hoge' ruimte vindt om haar pootjes neer te zetten en bevlogenheid te delen.

Zo zijn er vogels ter land, ter zee en in de lucht die ons vertellen van Gods liefde en trouw voor alle mensen. Ook voor jou. We willen geen van deze vogels missen. Want in het huis van God, dat is de wereld, zijn veel woningen.

In de naam van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest.